

Öngyilkos pénzvilág

2012 május 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

2

Átlag: 2 (1 szavazat)

Mérték

Az olasz kormány korábbi pénzügyminisztere a pénzvilág hatalma elleni, egész Európára kiterjed? tüntetések veszélyére hívta fel a figyelmet. „Az emberek felfogták, hogy sorsuk nem függhet a politikát alakító jegybankelnökökt?l. Felfogták, hogy ez a rendszer nem maradhat fenn tovább, s hogy a pénzvilág el?bb bennünket pusztít el, azután saját magát” – fogalmazott Giulio Tremonti, a Corriere della Sera egyik múlt heti számában.

Az egykori miniszter emlékeztetett: ? már kezdett?l fogva követelte, hogy válasszák el a bankok produktív tevékenységét a spekulációtól, tiltsák be a derivatívákat, és vezessék be az eurókötvényeket. A politikus, aki a tavaly novemberben megbukott Berlusconi-kormányban irányította a pénzügyi tárcát, élesen bírálta az Olaszországot az adósságválságból kivezetni próbáló Monti-kabinet szigorú takarékossági politikáját. Szerinte ugyanis ez a politika óhatatlanul a társadalmi feszültségek növekedéséhez vezet. A kormány takarékossági csomagterve kiegyensúlyozatlan, mert az alapját az adók és a járulékok emelése képezi, ezek viszont az alacsony jövedelm? rétegeket sújtják els?sorban – érvelt Tremonti.

Nem el?ször fordul el?, hogy olyan személyiségek is átfogó bírálat tárgyává teszik a világ pénzhatalmi rendszerét, akik amúgy egész életükön át ezt a rendszert szolgálták. A hatvannégy éves Tremonti szintén ezek közé tartozik. Családi körülményei, neveltetése, iskolái és egész életútja mindig is a világot irányító hatalmi struktúrához kötötte. Alapvet? fontosságú lehet tehát annak a kérdésnek a tisztázása, vajon miféle er?k nyomására és milyen mechanizmusok vezetnek oda, hogy számos, hasonló karriert befutó neves személyiség radikálisan szembefordul a fennálló renddel. A világot irányító hatalmi struktúra valóban öngyilkosságot készül elkövetni, és ehhez mintegy eszközül használ mindannyiunkat. Ebben az értelemben a m?ködési logikája tökéletesen megegyezik a rákos burjánzás mechanizmusával. A rákos sejtburjánzással sem lehet megértetni, hogy mértéktelensége a semmibe vezet, hisz ennek nyomán az általa megtámadott szervezet számára egyre kevesebb er?forrást hagy használni, viszont egyre nagyobb feladatokkal terheli meg, hiszen a fölös mennyiség? anyagcsere- végterméket, amelyet a ráksejtek „nagy zabálása” okoz, egyre nagyobb er?feszítésekkel lehet csak eltávolítani. És végül, amikor ezt az egyre növekv? „deficitet” a szervezet már nem tudja áthidalni, akkor bekövetkezik az összeomlás, a szervezet elpusztul, a benne növekv? rákos sejtburjánzással együtt.

A legtalányosabb kérdés tehát az, hogy ha a ráksejt olyan intelligens, mint amilyennek a rákkutatók állítják, akkor miért nem képes észlelni, hogy valójában öngyilkosságot készül elkövetni. Intelligenciája evidens módon következik abból, hogy „trükkök százaival” igyekszik kijátszani a szervezet komplex, többlépcs?s védelmi rendszerét, és sajnos, mint a világon évente rákban elhunyt több mint hatmillió ember példája bizonyítja, legtöbbször sikerrel. A feladat tehát egyértelm?, meg kellene fejteni e végzetesen önpusztító magatartás mélyen

rejl? okait. Képletesen szólva párbeszédet kellene kezdeményezni a ráksejttel, hogy megértsük öngyilkos viselkedésének mozgatórugóit. Ezt persze könny? kimondani, véghezvinni viszont nagyon nehéz, de bíznunk kellene abban, hogy azért nem lehetetlen. Dönt? fontosságú annak a modellezése, hogy mit válaszolhatna egyáltalán a kérdéseinkre. Az egyik lehet?ség a cinikus elutasítás, amelynek lényege, hogy a korlátlan szabadság mámorító érzése semmihez sem hasonlítható, így mivel minden mulandó, és el?bb vagy utóbb úgyis minden elpusztul, semmi értelme mértékletesnek lenni.

Nos, épp ez a létezés leg?sibb dilemmája. A lényege, hogy a mértékletesség abban a jól belátható rövid távú tér-id?ben követelne áldozatot, ahol amúgy rendkívül csábító a korlátlan „szabadság” kísértése. És a mértékletesség áldozatát egy hosszú távú, ráadásul számos bizonytalanságot tartalmazó jöv?ért kellene meghoznunk, így érthet?, hogy legtöbbször nem hozzuk meg. Igazán hétköznapi példával élve: a hosszú távú egészségért nem mondunk le a dohányzás, a túlzott kalóriafogyasztás és a mozgásszegény életmód rövid távú „élvezetér?l”. A ráksejt tehát valójában a mi hétköznapi nemtör?dömségünk, felel?tlenségünk leképez?dése, tulajdonképpen a saját tükörképünk. Ahogy Keynes, a híres közgazdász mondta: *„Hosszú távon csak egyetlen biztos dolog van, az, hogy mindnyájan meghalunk.”* Ám ennek az igazságnak van egy másik oldala is. Nevezetesen az, hogy az emberi lét legf?bb talapzata éppen az a képességünk, hogy képesek vagyunk áldozatot hozni olyan dolgokért is, amelyek egészen bizonyosan azután következnek be, amikor mi már távoztunk e földi világból.

El kellene t?n?dnünk tehát azon, hogy vajon mit és hogyan kellene tennünk azért, hogy ne uralkodjon el az egész emberi létezésen a „végfelszámolás” szelleme. Amit például a Magyarországon ma szintén végzetes rövidlátással „sztárolt” Ronald Reagan volt amerikai elnök úgy fogalmazott, hogy *„Miért tennék én bármit is a jöv? nemzedékéért, tettek-e ?k bármit értem?*” Ez a kétségtelenül frappáns és szellemes gondolat egyúttal a végs? pusztulás legbiztosabb receptje. Hinnünk kellene abban, hogy valóban létezik az élethosszig való tanulás jelensége, így lassan mind a ráksejtek, mind a világon él?sköd? globalista hatalom is képes lesz megérteni a kialakult helyzet végtelen veszélyességét. Az öngyilkosság nem lehet a civilizáció vezérl? csillaga.
Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló